

H.P.B:n esoteerinen koulu

ja

H.P. Blavatskyn esoteerisia opetuksia

Kaksi esitelmää
pitänyt

Pekka Ervast

Monistettu
Ruusu-Ristin Kirjallisuusseuran
luvalla

Nämä esitelmät on monistusta varten uudelleen puhtaaksikirjoitettu silkki-paperitoisinnoista, jotka Martta Jalava-Rahkosen uutteran työn ansiosta on saatu käyttöömmme. Esitelmiä ei Pekka Ervast ole itse tarkistanut, vaan ne on kirjoitettu ja kopioitu pikakirjoittajan muistiinpanoista. Vanhat jäljennökset olen lukenut läpi ja yhdessä Pirkko Salosen kanssa olen korjannut niistä muutamia lyöntivirheitä, joita ei ole näihin kopioihin toistettu.

Helsinki 22.5.1981 Pekka Okko

H.P.B:n esoteerinen koulu.

P.E:n esitelmä 10/5-31.

Helena Blavatskyn eli H.P.B:n esoteerinen koulu alkoi nimellisesti ja virallisesti vasta lokakuussa v. 1889, mutta voimme sanoa, että hänen esoteerinen koulunsa oli ollut olemassa aina siitä saakka, kun hän astui maailmaan työhönsä, sillä hän itse oli omassa persoonassaan kuin esoteerinen valon keskus, suuremman sisäisen tiedon ja valon keskus. Sentähden oli luonnollista, että hän alusta lähtien veti ympärilleen ihmisiä, totuudenetsijöitä, jotka tunsivat, että hänellä oli heille jotakin antaa, että hän voi lisätä heidän ymmärrystään ja tietoaan maailman salaisuuksista. Ja niin voimme sanoa, että H.P.B:n esoteerinen koulu oli Teosofisen Seuran perustamisesta lähtien ja sitä ennen.

Asia onkin toinen, niinkuin muistamme, teosofisen liikkeen alkuaikoina, sillä Teosofinen Seura oli silloin jaettuna kolmeen osastoon, joista ensimmäisen eli korkeimman muodostivat mestarit eli Salaisen Veljeskunnan vihityt jäsenet. Toisen muodostivat mestarien kokeelle ottamat oppilaat eli, niinkuin voisimme sanoa, esoteristit, jotka olivat jo jättäneet ensimmäiset askeleet ja joihin mestarit olivat kääntäneet huomionsa ja panneet myrskyn heidän elämäänsä. Ja kolmannen muodosti itse Seura ohjelmapykälíneen.

Näin oli alussa. Ja tietysti voimme käyttää nimitystä ”esoteristi” kaikkiin niihin nähden, jotka rupesivat madame Blavatskyn johdolla tutkimaan asioita. Ja oli useita ihmisiä, jotka kyllä yrittivät. Madame Blavatsky sanoo itse eräässä kirjoituksessaan, että oli yli 70 kokeelle hyväksytytä oppilasta, mutta samassa kirjoituksessa hän myöskin sanoo, että kolme niistä ei vielä ollut langennut ja niistä kolmesta oli yksi niin onnistunut, että hän todella oli tullut viihtyksi.

Näistä madame Blavatskyn sanoista näkyy, kuinka vaikeaa ja hataraa itse asiassa on tulla mestarin oppilaaksi, kuinka pitkä on se taival ja kuinka harva ihminen, oli hän kuinka harras ja innostunut tahansa, siihen työhön kykenee. Madame Blavatsky mainitsee itse niistä esimerkeistä, joita saattaa tulla niille, jotka siihen pyrkivät. Oli nuori englantilainen, Brown nimeltään, joka oli kuullut teosofiasta ja tutkinut jonkun verran spiritismiä kotimaassaan Englannissa. Hän matkusteli paljon ja tuli lopulta Intiaan. Täällä hän asetti päämääräkseen mestarin löytämisen, ja hän ymmärsi, että se kävisi paraiten päinsä Teosofisen Seuran välityksellä. Sentähden hän kirjoitti eversti

Olcottille ja pyysi saada tulla hänen työ- ja matkatoverikseen. Eversti Olcott kirjoitti pitkän kirjeen mr. Brownille koettaen siinä torjua hänen tarjoustaan selittäen, että se on niin pettymystä tuottava työ. Mutta kun mr. Brown ei pelästynyt, niin Olcott antoi hänen tulla ja seurata häntä matkoilla. Madame Blavatsky hyväksyi sen ja tunsikin kiintymystä mr. Browniin. Ja tapahtui tälle Brownille, että kun hän oli eversti Olcottin seurassa, hän sai nähdä mestarin ensin näyssä ja sitten astraalisesti omilla silmillään yöllä siten, että hän oli heireillä ja näki, kuinka mestari tuli hänen luokseen ja keskusteli hänen kanssaan. Ja sitten hänelle tapahtui vielä se erikoinen onni, että hän näki mestarin fyysillisesti, kun mestari tuli eversti Olcottia tapaamaan. Nyt tietysti voisimme luulla, että tämänlaatuiset kokemukset olisivat omiaan vaikuttamaan epäilijään, mutta jos ihminen ei ole valmis siihen epäitsekäaseen työhön, jota mestarit ovat aina odottaneet ihmiseltä, niin hän voi joutua harhaan. Mr. Brown matkusti Eurooppaan innostuneena ja hartaana ja rupesi tutkimaan rosenkreuziläisyyttä ja yleensä länsimaista okkultismia. Sitten hän joutui Amerikkaan ja siellä joutui hän kosketuksiin erään rouvan kanssa, joka oli teosofisen looshin johtohenkilöitä eräässä kaupungissa. Tämä rouva oli selvänäköinen, hänellä oli astraalisia kykyjä, ja kun hän kuuli mr. Brownista, niin hän pyysi häntä tulemaan auttamaan häntä jossakin työssä. Mr. Brown tuli ja he rupesivat yhdessä julkaisemaan erästä teosofista lehteä ”Okkultinen sana”. Tässä aikakauskirjassa he seurasivat mystiikkaa ja länsimaista okkultismia niin paljon kuin osasivat. He luulivat pääsevänsä hyvin pitkälle, kun löivät tietonsa yhteen. Ja he ajattelivat, että kun rouva on mediumistinen ja he molemmat ovat tehneet ja yhä tekevät innokasta teosofista työtä, niin mestarien velvollisuus on ilmestyä heille, tulla heidän luokseen. Mutta kun ei kukaan mestari tullut, oli seurauksena, että he kirjoittivat lehteen: ”ei meidän tarvitse juosta kaikenlaisten itämaalaisten mestarien perässä ja perään tullaksemme autuaiksi, on parempi, että tyydymme länsimaalaiseen vapahtajaan, Kristukseen”. Sitten kului joitakin aikoja, ei tullut mitään heidän hommastaan, lehti lakkasi, mr. Brown tuli pois Amerikasta, joutui naimisiin ja tuli roomalaiskatolilaiseksi. Mr. Brown säilytti kuitenkin tasapainonsa, hän ei tullut millään tavalla onnettomaksi eikä vaaralliseksi, hän vain luisui pois siitä, mikä hänellä oli nuorena ollut ja tuli roomalaiskatolisen kirkon turvalliseen satamaan.

Tämä, vaikkei se ole suorastaan varoittava esimerkki, näyttää kuitenkin, kuinka ihmiselle, joka ei oikealla tavalla jatka kokeilujaan ja sitä elämää ja työtä, jota teosofiset mestarit odottavat, lopulta käy. On kyllä toisenlaisia esimerkkejä hyvinkin hartaista pyrkijöistä. Madame Blavatsky mainitsee heistä, että he eivät jaksaa vastustaa sitä pahaa, mitä heissä itsessään on, se nousee määrätysissä kohdassa pinnalle ja he lankeavat rikoksiin, tulevat murhaajiksi, juopoiksi tai harjoittavat kaikkea pahaa. Sentähden madame Blavatsky huomautti usein siitä, kuinka vaarallista ja uhkarohkeaa on koettaa päästä mestarin oppilaaksi, pyrkiä tietoon, sillä jos ei ihmisellä ole rakkautta, jos ei hänen sydämensä pala rakkaudesta ihmisiä kohtaan, ihmiskuntaa kohtaan, niin eivät mitkään hyvät motiivit hänessä kestä, kun tulevat suuremmat ponnistukset eteen. Rakkaus on ainoa, joka auttaa häntä silloin, kun kaikenlaiset kuilut avautuvat hänen jalkojensa edessä. Sentähden on, kuten apostoli Paavali sanoo: ”Rakkaus on korkein. Mitä minulla olisi, jos ei minulla olisi rakkautta ”.

Tämä kokemus oli monella, monella teosofilla. Ja me tiedämme, että kun tuli vaikeat ajat Teosofiselle Seuralle, jolloin madame Blavatskya ruvettiin parjaamaan ja panettelemaan ja toittamaan nykyajan suurimmaksi petturiksi, niin monet, monet teosofit Teosofisessa Seurassa jotka eivät olleet niin syvästi ajatelleet asioita, rupesivat epäilemään yleensä kaikkea, joiden luo ja joiden kaltaisiksi pyrittiin. Monet tunsivat itsensä välinpitämättömiksi tai langenneiksi niihin ansoihin, joita mustat ja harmaat veljet virittivät ja joita viime esitelmässä olemme koettaneet esittää. Monet teosofit rupesivat pyrkimään maalliseen menestykseen, kunniaan ja rikkautta tavoittelemaan, asettamaan maallisia arvoja elämän sisällöksi. Teosofeihin alkoi tulla tuommoinen tyhjänpäiväinen henki. Tietysti oli niitäkin, jotka olivat hartaita ja vakavia, mutta kun moniin tuli epäilyksen henki, silloin madame Blavatsky päätti, että on perustettava esoteerinen osasto, johon on koottava niitä, jotka todella tahtovat pyrkiä. Tuo vanha pyrkimys oli ollut kuin satumaista, monet olivat tulleet madame Blavatskyn luo, ilman, että häntä kukaan oli kehoittanut. Nyt piti perustaa osasto, johon sai liittyä jäseneksi, mutta jossa jokainen lupasi ehdottomasti totella madame Blavatskyn määräyksiä, mikäli ne koskivat. (Lause on jäänyt ilmeisesti pikakirjoittajalta kesken. P.O.) Siinä jäsenet saivat madame Blavatskyltä lähempiä opetuksia, filosofista opetusta ja sitten harjoitteluopetusta ja muitakin neuvoja. Ja niin perustettiin esoteerinen osasto, johon sangen pian liittyi useampia satoja ihmisiä ja jonka opettajana oli madame Blavatsky.

Koska me vietämme madame Blavatskyn 100-vuotismuistoa ja tämän kuun kahdeksantena päivänä oli Valkoisen Lotuskukan juhla, jota vietetään madame Blavatskyn kuolinpäivän muistoksi — hän kuoli v. 1891 toukokuun 8 p:nä - ja myöskin muiden teosofisten vainajien muistoa vietetään sinä päivänä, niin tekee mieleni jatkoksi näihin esitelmiin puhua ei tietysti madame Blavatskyn esoterisista neuvoista, yksityisistä neuvoista, jotka yhä luonnollisesti ovat esoteerisia, vaan hänen parista filosofis-okkultisesta opetuksestaan, joita hän antoi esoteristeille. Minullakin oli suuri onni ja kunnia joutua tähän kouluun, ei tietysti madame Blavatskyn eläessä, vaan v. 1896, 5 vuotta hänen kuolemansa jälkeen, jolloin ei ollut vielä tapahtunut minkäänlaista reorganisationia, vaan jolloin vielä noudatettiin madame Blavatskyn traditioita. Mutta pian sitten kaikki muuttui, ettei ole voitu puhua madame Blavatskyn esoteerisesta koulusta, vaan mrs. Besantin ja muiden. Hänen filosofisia opetuksiaan annettiin kyllä myöhemmin ja ehkä vielä tänä päivänäkin kaikille Teosofisen Seuran esoteristeille. — En tee mitään rikosta, jos puhun parista seikasta, koska ne ovat osittain tulleet julkaistuiksi.

Me olemme tällä vuosisadalla paljon puhuneet siitä, kuinka ihminen on mikrokosmos. Ja heti alussa, kun madame Blavatsky opetti esoteristeja, hän tahtoi teroittaa tätä seikkaa opetuslastensa mieliin: ihminen on mikrokosmos verrattuna aurinkokuntaan ja koko suureen maailmaan makrokosmoksena. Ja hän viittasi erääseen seikkaan, nimittäin siihen, että voidaan nähdä selvä analogia suuren luontoäidin ja ihmisiäidin välillä. Suurella luonnolla hän tarkoitti koko ilmennyttä maailman-kaikkeutta. Siis koko se aurinkokunta ilmenee meidän aurinkokunnassamme. Se on toteutuneena ja se on saanut alkunsa luonnon äidistä, sanokaamme, tämän aurinkokunnan äidistä. Jos sanoisimme, että aurinkokunta on kuin poika, jonka takana ovat äiti ja isä, niin isä pysyy siellä jossakin aivan tuntemattomana, mutta äiti on, joka synnyttää maailman, tämän aurinkokunnan. Ja samalla on myöskin tässä ilmenneessä maailmassa. Äiti synnyttää lapsen. Vaikkei isää tunnettaisi, niin äiti on se, joka synnyttää lapsen, äiti ylläpitää ihmismaailman, ilman äitiä ihmiskunta kuolisi sukupuuttoon. Äiti on se ihmeellinen mysterio, joka ylläpitää koko ihmiskunnan.

Nyt silloin H.P.B. viittasi juuri siihen analogiaan, mikä on olemassa äidin kohdussa muodostuvan sikiön ja avaruudessa muodostuvan maailman välillä. Ja on myöskin huomattava, kuinka seitsemän prinssiä, joista madame Blavatsky puhuu, aivan selvästi näkyy tai heijastuu sekä maailmassa että ihmisen sikiössä.

Jos tutkitaan ihmissikiötä, kun se kohdussa ensin muodostuu, niin siinä on silloin ensimmäisenä tuo embryoksi sanottu sikiö, sikiön siemen. Ja tämä embryo, sanoo madame Blavatsky, vastaa aatmaa prinsiipeissä, ja sitten se vastaa sitä ensimmäistä Leibnizin monaadia, ilmenemisen pistettä, josta koko aurinkokunta syntyy. Kun elämä ensin alkaa herätä, se ilmenee yhdessä pisteessä, se on yksi atoomi, monaadi, korkealla tasolla. Nyt äidin kohdussa tämä embryo vastaa aatmaa. Sitten embryosta lähtee ulos jonkinlainen neste, eikä se hajoa minne vain, vaan se muodostuu kalvoksi, tai niinkuin luonnontutkijat sanovat, sikiöstä lähtee kalvo ja siitä virtaa neste. Amnioksi nimitetään sitä kalvoa. Tämä amniotoinen neste vastaa buddhia. Se on säteilevä voima, rakkauden voima, joka lähtee aatmasta ja se on buddhi ja se on ensimmäinen elämän virta, joka virtaa ulos tuosta pisteestä, monadista. Ja se amnion eli kalvo, joka ympäröi embryota, vastaa maailman kaikkeudessa sitä piiriä, jonka Logos piirtää avaruuteen ja joka muodostuu tuoksi ympyräksi eli kehäksi, jonka yli ei saa astua, koska se on kuin aurinkokunnan ympyränkehä. Se vastaa siis amnionia, tuota kalvoa, joka muodostuu sikiöstä lähteneenä. Madame Blavatsky sanoo, että tämä vastaa sanaa eli suurta maailmanjärkeä maailmankaikkeudessa. Ja voimme lisätä, että tuo kalvo ja maailmankaikkeuden suuri kehä vastaavat myös tai ovat sama kuin aurinen muna, se meidän auramme, jossa on määrätty piirteet, mikä tekee sen munan muotoiseksi, ja se muodostaa kuin meidän maailmamme ääriviivat.

Jos esimerkiksi joku jumalallinen olento katselee meitä, hän ei näe meitä fyysillisinä olentoina, vaan ympyröisinä olentoina, siis tuossa aurisessa munassa, ja näkee siinä valoilmioita ja myös inhimillisiä ulkopiirteitä. Tämä on meidän korkeampi minämme, joka näkyy. Jos se on vähän kehittynyt, niin meidän ulkopiirteemme, joita meidän fyysiset piirteemme vähän vastaavat, ovat hämäriä ja epäselviä. — Tämä on se korkeampi kolmio.

Sitten on sikiössä huomattava ns keltuaispussi, latinaksi (Latinalaista nimitystä ei kopiassa ole. P.O.) joka oikeastaan merkitsee napanauhapussi, mutta suomeksi sanotaan kuitenkin keltuaispussi, sillä se on munan keltuainen. Se on myös lähtenyt ulos embryosta, ja meidän biologit sanovat, että äidistä lähtee ravintoa sikiöön alkuaikoina. Sitä lähtee toisen elimen kautta, joka muodostuu sikiössä ja josta kohta puhutaan, mutta alussa, arvelevat biologit, lähtee ravinto keltuaispussin kautta sikiöön. Mutta mikä on sen tehtävä oikeastaan, sitä eivät meidän tieteelliset tutkijamme ole ymmärtäneet, sanoo madame

Blavatsky. Sen tehtävä on, hän sanoo, välittää sikiön kosmillisia voimia. Siis sikiö siellä äidin kohdussa ei ole millään tavalla eristetty maailmankaikkeudesta. Sikiö joutuu yhteyteen maailmankaikkeuden voimien kanssa, siis, niinkuin astrologit epäilemättä tietävät, tähdet voivat vaikuttaa jo sikiöön. Keltuaispussi välittää siis suuria kosmillisia voimia sikiöön. Ja mitä periaatteita tämä keltuaispussi vastaa? Se vastaa kaarnaa, siis halua, himoa. Ja aurinkokunnassa tämä on edustettuna kaikenlaisten elementtivoimien ja elementtien, näkymättömässä olevien suurten joukkojen ja enkelien kautta.

Tämä on siis neljäs periaate, keskivälillä oleva eli kaama. Ja kun sikiöstä on tullut ihminen ja ihminen on kasvanut, niin juuri kaama yhdistää hänet kaikkiin aurinkokunnan voimiin, sillä tässä kaarnassa juuri tuntuvat planeettain ja tähtien vaikutukset. Ihmisen huomaamatta herää hänessä kaikenlaisia haluja ja himoja, tähdistä tulee kosmillisia voimia ja ne vaikuttavat hänen kaarnaansa. Tähtivoimat hallitsevat sillä tavalla. Jos ihminen ei ole tullut itsensä herraksi, on hän kaarnan välityksellä kosmisten voimien heiteltävänä.

Sitten seuraava tässä sikiössä on ns. allantois. Se on myöskin jonkinlainen pussimuodostuma, joka lähtee ulos. Se tuntuu olevan jonkinlainen virtsarakko, sanovat biologit, mutta myöhemmässä sikiöelämässä se muodostuu placentaksi eli istukaksi ja välittää siis suoraan ravintoa äidistä sikiöön. Ja aatma on se, joka ravinnon välittäjä on, jonka kautta elämänvoima tulee äidistä sikiöön. Ja se vastaa pranaa ja suuressa aurinkokunnassa siis sitä eetteriä, joka tulee elähdyttävänä auringosta ja joka täyttää koko aurinkokunnan ja elähdyttää kaikkia muotoja aurinkokunnassa, se tulee meihin ihmisiin, kasveihin, eläimiin. Tämä aurinkoenergia, prana, on joka kohdassa maapallolla.

Ja me tiedämme, että sikiötä ympäröi sen ympärille muodostunut kalvo, jota nimitetään chorioniksi. Se on karvakalvo, mutta sen sisällä on myöskin neste, ja se neste on munanvalkuainen. Ja munanvalkuaisneste vastaa periaatteissa eetteriruumista ja chorion fyysilistä ruumista. Aurinkokunnassa vastaa tätä munanvalkuaisista astraalimaailma, astralivalo, joka korkeammassa puolellaan on jumalallinen, mutta alemmassa hyvin pirullinen. Ja maailmankaikkeudessa chorionia vastaa näkyväinen, ulkonainen, fyysillinen maailma. Siinä ovat heti sikiön eli embryon periaatteet ja myöskin meidän aurinkokuntamme periaatteet.

Madame Blavatsky on tällä tavalla tahtonut huomauttaa, mikä analogia on olemassa ihmisen ja aurinkokunnan välillä, ihminen mikrokosmosena ja aurinkokunta makrokosmosena. Hän puhuu silloin äidistä ja

huomauttaa vielä erään toisen seikan juuri äidistä ja naisesta. Hän huomauttaa siitä, että vuosimiljoonia sitten ihmiset olivat kaksisukuisia, jokainen ihmisolento oli kaksineuvoinen, suvun jatkaminen ei ole tapahtunut niinkuin nyt, vaan siinä oli kaikki yhdessä. Ja sitten kun kolmannessa juurirodussa jakautuminen kahteen sukupuoleen tapahtui, niin nämä sukupuolet tulivat erilaisiksi, toinen positiiviseksi eli miehelliseksi ja toinen negatiiviseksi eli naiselliseksi, mutta sillä tavalla, että pienempi kehitys ja analogia maailmankaikkeuden puoleen jäi miehelle ja suurempi kehitys ja täydellisyys jäi naisen puolelle. Madame Blavatsky huomauttaa nimenomaan siitä, vaikkemme tässä ehdi sitä perustella, että luonnon täydellinen luku on kymmenen (10), jossa on silloin kaikki, muuten on yhdeksän ilmenneen luonnon luku. 9 näkyy esim. siitä, että ilmenneessä maailmassa on yhdeksän erilaista enkelijärjestöä, mutta niiden takana on Jumala itse kymmenentenä. Nyt on jokaisessa ihmisyksilössä tämä luku 9 tai 10, ja se on meidän fyysisessä organisaatiossa symbolisena tai realisoituna niissä aukoissa, jotka ovat ihmisen ruumiissa, kaksi silmää, kaksi korvaa, kaksi sierainta ja suu, siis seitsemän ihmisen päässä. Sitten on vielä kolme, mutta niistä on vain kaksi miehellä ja kolme naisella. Ja tämä, sanoo madame Blavatsky, selvästi osoittaa, että nainen on tavallaan korkeammalla oleva olento, aivan kuin kehittyneempi, hänellä on suurempi mahdollisuus saavuttaa täydellisyys kuin miehillä. Ja sitten madame Blavatsky leikillä viittaa siihen, että kun vanhassa Egyptissä mies ja nainen menivät naimisiin, miehen aina täytyi luvata uskollisesti totella vaimoaan. Vanhat egyptiläiset tiesivät, että nainen edustaa jotain korkeampaa, miehelle oli parasta ja turvallista totella häntä. Jos mies tulee liian itsenäiseksi ja alkaa kulkea omia teitään, hän joutuu harhaan. Hän on suuri lapsi, jota vastoin nainen on äiti, joka tietää, kuinka tulee kulkea.

Tässä on suurta viisautta, se vaikutti minuun hyvin avartavasti jo nuorena, vaikka en osannut arvostella niitä asioita, mutta elämässä olen sitten huomannut, että kyllä se on tähän suuntaan.

Nyt voimme silloin kysyä, eikö aina sanota, että miehen ruumiissa on helpompi saavuttaa kaikista korkeimmat kehitysmäärät? Emmehän tunne korkeaa mestaria, joka olisi naisen ruumiissa. Miten on ymmärrettävä, että naisen ruumis olisi lähempänä luontoa ja siis korkeampi, jos kaikista korkeimmat henkiolennot ovat aina käyttäneet miehen ruumista? Se ei ole niin vaikea filosofinen asia, kun ensi kuulemalta luulisi, sillä mikä tekee okkultisen kehityksen yleensä mahdolliseksi korkeammassa ja kauniimmassa merkityksessä? En puhu mustasta tai muusta kuin

valkoisesta okkultismista, ja mikä tekee valkoisen pyrkimyksen helpoksi? Sen tekee positiivinen eetteriruumis. Sillä mikä on itse asiassa henkinen eli Okkultinen pyrkimys? Se on aina siveellinen pyrkimys, siinä ei äly riitä, se on aina pyrkimys luonnetta kasvattamaan, se on pyrkimystä antaa valtaa rakkaudelle, kauneudelle ja puhtaudelle. Ja kuka voi luonnetta kasvattaa helpommin kuin hän, jolla on positiivinen eetteriruumis. Luonteen kasvattaminen on aina tekemisissä eetterivoimien ja eetteriruumiin kanssa, sillä minä en saa mitään pahetta pois, en mitään hyvettä itseeni, jollei se tule minun eetteriruumiiseeni. Ei riitä, että tunnen ja ymmärrän kaikkea kaunista, vaan se vaatii, että minun täytyy tahtoni koko voimalla muovaila itseäni. Ajatus ja tunne ovat ainoastaan kuin tahdon palvelijoita, minun tahtoni koskee minun luonnettani, se on se, joka on vipu. Ja mies, joka on fyysillisen ruumiinsa puolesta positiivinen, on positiivisesti polarisoitu fyysisessä ruumiissaan, hän on eetteriruumiissaan negatiivinen, hän on siinä heikompi. Miehellä on helppo kehittää järkeä ja voimia, jotka kuuluvat järkeen ja fyysilliseen ruumiiseen, mutta jos mies pannaan kasvattamaan luonnetta, esim. luopumaan jostakin, vaikkapa tupakasta, johon hän on saanut tottumuksen ja se tottumus asuu eetteriruumiissa, niin hän joutuu ahtaalle. Jos hänen täytyy voittaa itsensä, hänellä ei ole positiivista voimaa eetteriruumiissa, vaan hän on negatiivinen siinä. Hän ajattelee tuhat ja yksi syytä, miten filosofisesti turhaa on luopua siitä paheesta, ei hän ymmärrä että se mitään tekee, vaikka hän polttaa tupakkaa tai ottaa snapsit. Jos hän jotain yrittää, pitäisi siinä olla intelligenssiä. Ja se riippuu siitä, että hän on negatiivinen eetteriruumissaan, hän on heikko. Sentähden semmoinen mies todella tekee suurta työtä, joka siinä suhteessa voittaa itsensä. Ja onhan niitä tietysti sellaisia, jotka luopuvat vaikkapa tupakasta ja vielä vaikeammista asioista.

Tämä on seikka, josta kaikki ihmiset eivät ole kyllin selvillä, eivät naisetkaan. Mutta naiselle on luonnon omaisempaa kasvattaa luonnetta, kasvattaa itseään hienommaksi, siveellisemmäksi. Ja mies, joka on luonnon kannalla, hän aivan kuin odottaa, että nainen on puhtaampi, siveellisempi, parempi olento. Ja nainen odottaa sitä itseltään, kun hän on luonnon kannalla, luonnollinen. Hän tietää, että hänen täytyy olla siveellisempi, puhtaampi, korkeampi, kaikella tavalla kauniimpi olento kuin mies: mikä nainen minä olen, jos en ole parempi, silloinhan olen mennyt miehen tasolle. Ja nainen on äiti sisässään, hän katselee miehiä kuin suuria lapsia: ei miehiä ole paljon maailmassa,

kaikki ovat poikia, ja jos saan pahankurisen lapsen kasvatettavakseni, täytyy minun olla parempi kuin hän. —

Se perustuu luonnon suureen tosiseikkaan, että naisella on hienompi organismi, että hän on saanut luonnolta enemmän kuin mies. Hänellä on eetteriruumis positiivinen.

Mutta jos ymmärrämme, että naisen on helpompi ja luonnollisempaa kulkea valkoisen okkultismin epäitsekästä tietä kuin miehen, niin toiselta puolen: miksi ovat sitten oikein kehittyneet ihmiset ilmentyneet miehen ruumiiseen? Siihen meidän täytyy sanoa eräs lyhyt sana: kun ihminen saavuttaa määrätyn kehitystason, jos ihminen saavuttaa vihkimyksen, silloin hänen eetteriruumiinsa on positiivinen ja jää positiiviseksi. Siis naisten on helpompi päästä vihkimykseen, ja kun he sen saavuttavat, jää eetteriruumis positiiviseksi. Ja kun he sitten syntyvät miehinä ollessaan vihittyjä, niin heidän eetteriruumiinsa on positiivinen, he tulevat täydellisellä tavalla miehiksi, niin että heidän sekä fyysillinen että eetteriruumis on positiivinen. Ja silloin, kun he ovat kaikinpuolin positiivisia, heidän on helpompi kasvattaa itseään sillä korkeammalla tiellä, jolla fyysillinenkin ruumis kasvatetaan. - Tässä on tuo salaisuus.

Minun tekisi vaan mieleni nämä asiat panna kaikkien n.s. kauniimpaan sukupuoleen kuuluvien mieleen, sentähden että vanha sana on niin paikallaan, että tulevaisuuden toivo on aina naisissa, äideissä. Jollei ensin tule oikeita äitejä, ei tule oikeita lapsiakaan.

=====

(Huomautus: Sivulla 3 on lause, joka kuuluu näin: ”Tuo vanha pyrkimys oli ollut kuin satumaista, monet olivat tulleet madame Blavatskyn luo, ilman, että häntä kukaan oli kehoittanut.” — Voisikohan olla niin, että sanan ”satumainen” tulisi olla ”satunnainen”? Ainakin näyttäisi siltä, että se vastaisi tarkoitusta. P.O)

H.P. Blavatskyn esoteerisia opetuksia.

P.E:n luento 17.5.1931

H.P.B:n, eli Helena Blavatskyn, esoterisia opetuksia on monenlaisia. En nyt ajattele ollenkaan hänen esoterisia ohjeitaan, sitä opetusta, jonka hän antaa oppilaan esoterisen elämän suhteen, sillä ne ohjeet jäävät aina salaisiksi. Mutta ajattelen hänen filosofis-esoterisia opetuksiaan, niitä teosofisia opetuksia, joita kyllä hänen kuolemansa jälkeen on julkaistu, mutta joista kuitenkin silloin tällöin kannattaa puhua ja -muistella.

Viime kerralla jo oli meillä puhetta parista semmoisesta opetuksesta. Niin kuin muistamme, puhuttiin mikrokosmuksesta ja makrokosmuksesta biologian ja embryologian kannalta. Ja sitten puhuttiin H.P.B:n opetuksesta: miehen ja naisen suhtautumisesta toisiinsa. Tänä päivänä aikoisin myös puhua parista kolmesta seikasta ja ensinnäkin silloin siitä — kuitenkin aivan lyhyesti —, että H.P.B. pani suuren painon niinsanotuille analogioille — niiden laeille. Tässähän H.P.B. ei poikennut millään tavalla mystikoista ja salatieteilijöistä, sillä niinkuin tiedämme, kaikki semmoiset ihmiset, jotka ovat tutkineet näkymättömän maailman asioita, ovat tulleet aina siihen johtopäätökseen, että on olemassa — kuten Svedenborg sanoo — vastaavaisuuksia näkymättömän ja näkyväisen maailman asioiden välillä. H.P.B. huomauttaa nimenomaan, että jos ihminen ymmärtää oikein niitä analogioita, joita on olemassa kaikkialla luonnossa ja maailmankaikkeudessa, joita on olemassa ihmisen ja häntä ympäröivän maailman välillä, niin hän itse asiassa — vaikkei hän olisikaan mikään käytännöllinen salatieteilijä — ymmärtää paljon enemmän elämästä ja olemassaolosta kuin kuka tahansa muu oppinut ihminen. H.P.B. sanoo nimenomaan, että ne, jotka oikealla tavalla osaavat tutkia alusta alkaen vaan näitä asioita — joista H.P.B. esoterisissa opetuksissaan puhuu analogioiden yhteydessä —, ne oppivat enemmän vuodessa tai parissa kuin yksikään länsimaalainen yliopisto voisi hänelle opettaa. H.P.B. ei siis ollenkaan ala-arvioinut oman esoterisen opetuksensa arvoa. Hän oli aivan vakuutettu siitä, että teosofinen tutkija — ihminen joka syventyy teosofis-filosofiseen elämänymmärrykseen ja oikein ymmärtää kaikkia niitä näköaloja, mitä teosofiset tutkimukset hänelle antavat — itse asiassa saa oppia paljon enemmän, kuin jos hän käyttäisi ja kuluttaisi aikaansa monet vuodet länsimaalaisissa yliopistoissa filosofiaa, tähtitiedettä ja luonnontiedettä tutkiessaan. Kuitenkin täytyy meidän lisätä, että todellakin

vaaditaan ymmärtämystä, sillä eivät ne analogiat merkitse niin paljoa elleivät ne tule eläviksi meidän ymmärryksessämme. Silloin ne kyllä kasvattavat meidän intelligenssiämme todella paljon enemmän, kuin mitä filosofian lukeminen ja tutkiminen sitä voisi kasvattaa.

M:me Blavatsky sanoo nimenomaan esoterisissa opetuksissaan, että jokaisen okkultistin on kiinnitettävä suurta huomiota lukuun seitsemän. Hänen on huomattava, kuinka tämä seitsemän-luku vallitsee kaikkialla maailmassa, näkyväisessä ja näkymättömässä maailmassa, samoin myöskin inhimillisessä maailmassa. Jos hän pääsee selville tästä seitsemän-luvun mysteriosta, hänelle avautuu aivan merkillisiä näköaloja. Seitsemän-luku ei ole suinkaan mielivaltainen okkultistien valitsema luku, vaan saamme sen heti luonnosta, kun muistamme, että päiviäkin on seitsemän. Ja nämä päivät ei ole mielivaltaisesti valittu, vaan ne ovat kuun kierron mukaan. Kuu kiertää 28:ssä päivässä maan ympäri (4x7 päivää). Skaalassa, äänioktaavissa on seitsemän ääntä — olkoon niiden välillä kuinka monta tahansa, — tavallisesti luemme viisi muuta, mutta niitä nimitämme puoli-ääniksi; ja siten kaksitoista muodostaa skaalan. Sitten meillä on spektrumissa seitsemän eri väriä. Tietysti niiden välissä voi olla kuinka monia värivivahduksia tahansa, mutta seitsemän muodostaa skaalan. Sitten M:me Blavatsky huomauttaa siitä, että se, joka niitä asioita voi tietää, tietää että on seitsemän tasoa, aivan erillistä maailmaa ja myöskin seitsemän tajunnan eli ilmenemisen muotoa, tajunnan tilaa. Nämä seitsemän tajunnan tilaa — jos menemme tunnetuista ylöspäin — ovat: 1) tämä meidän valve-, päivätajuinen tilamme 2) se, joka on valve ja unitajunnan välillä, joka ei ole valve-, eikä liioin unitajuntaa 3) meidän luonnollinen unitajuntamme 4) keinotekoinen uni eli transi 5) psyykkinen tajunta 6) ylipyykkinen 7) puhtaasti henkinen tajunta. Nämä muodostavat silloin skaalan, mutta sitten näitä skaaloja, niitäkin voi olla seitsemän. Jokaisessa ihmisen suuressa tajuntamaailmassa on seitsemän erilaista tajunnan tilaa. Sentähden tässäkin meidän ruumissamme ollessamme, on olemassa seitsemän eri tajunnan tilaa. Ja M:me Blavatsky huomauttaa siitäkin, että meillä on itsessämme seitsemän aistia, ja muutamat okkultistit voivat sitten mennä niinkin pitkälle että paitsi näitä seitsemää aistia lukevat vielä puoli-aisteja, jotka ovat välillä ja sanovat, että ihmisellä on kaksitoista aistia. Puhumme tavallisesti viidestä eri aistista, emme tunne muita. Aisteja on seitsemän, ja vaikka M:me Blavatsky ei mainitse aivan tarkasti näitä kahta vielä tuntematonta, niin meidän ei ole vaikea sittenkään käsittää, mitkä ne

ovat, sillä intialaisista vanhoista opetuksista — filosofiasta — huomaamme, että siinä aina luetellaan aistein joukossa niin sanottu ”manas”, ja tiedämme, että manas on ajattelu, ajattelevainen periaate meissä, meidän järkemme eli ajatuksemme. Ja silloin on kuudentena aistina siis tästä päättäen tämä ajatusaisti. Mitä se ajatusaisti merkitsee? Se on kyky, mikä meillä on ajatella tässä ruumiissamme, näkyväisessä maailmassamme, sillä meidän voimme joko ajatella tai sulkea ajatuksemme niinkuin voimme katsella ja sulkea silmämme ja olla näkemättä. Ei meidän tarvitse siis ajatella mitään. Tätä sanotaan aivojen puhdistamiseksi. Esoteristien ja kaikkien opetuslasten henkissä elämässään täytyy oppia ajatuksen sulkeminen. Siis meidän täytyy oppia käyttämään ajatteluakin aistina. Me voimme ajatella jos tahdomme, ja sulkea ajatuksemme jos tahdomme, emmekä siis ajattele mitään. Ja se on mitä tärkein kyky — tämä, että ihminen voi lepuuttaa aivojaan, ettei se aivo-aisti ollenkaan toimi. Tiedämme myöskin, että ajatus onkin kuin jonkinlainen aisti, sillä jos lepäämme, istumme hiljaa erikoisesti mitään asiaa ajattelematta, niin jos emme osaa sulkea tätä ajatusaistia niinkuin suljemme silmämme, kuten silmämme yhtä mittaa jotain näkevät — ne ovat auki, vaikkemme erikoisesti katsele —, samalla tavalla myöskin ajatusaisti yhtä mittaa jotain näkee. Ajatukset vierivät aivoissa itsestään, tuoden erilaisia ajatuksia aivoihin tai kuiskaamalla sille, riippuen siitä, minkälainen on ihmisen psyykkinen taipumus — onko hän taipuvainen näkemään, vaiko subjektiivinen aistillisella tapaa. Se on hänen persoonallinen asiansa. Mutta hänen ajatusaistinsa toimii itsestään, mekaanisesti, automaattisesti, jos hän ei osaa sitä sulkea ja tavallisesti tavallinen harjoittamaton ihminen ei osaa sulkea sitä aistia — silloin kyllä, kun hän menee nukkumaan. Silloin se ei enää toimi kun hän siirtyy toisiin maailmoihin. Mutta päivätaajunnassa harjoittamaton ihminen ei osaa sulkea ajatusaistiaan. Silloin hän olisi oman ajatuksensa herra, jos hän osaisi sanoa: ”seis” — eikä siinä horisontissa saa silloin mikään nousta. Ihminen on harjaantunut, jos hän hallitsee jollain tavalla ajatuksiaan. Mutta se todistaa, että se on aisti. Se on kuudes meidän aisteistamme — ei mikään yliaistillinen. Sitten on myöskin seitsemäs aisti ja voimme tehdä johtopäätöksen, että se on se aisti, jota voimme nimittää minä-aistiksi — minuuden aistimukseksi: se on epäilemättä se. Se on semmoinen aisti, että me ihmiset aina tiedämme olevamme itse minuuksia, kun olemme normaaliolentoja. Tiedämme, että olemme henkiä. Samalla se on semmoinen aisti, joka antaa meidän vaistomaisesti havaita, että toisessa on minä ja myöskin havaita, jos toisessa

ei ole minää. Esimerkiksi, jos katselemme jotain luontokappaletta, jotain tehtyä pöytää, pilaria tai muuta ilman muuta tiedämme, että siinä ei ole mitään minää. Ilman muuta myöskin tiedämme, jos katselemme kasvia, eläintä ... että tuossa yksilöllisessä eläimessä ei ole minää. Ja aivan selvästi myöskin tajuamme, että pienessä lapsessa ei vielä elä mitään minää. Ei meidän tarvitse tehdä minkäänlaisia johtopäätöksiä, millään tavalla resonoida niiden ja niiden toisten aistimustemme nojalla ja päättää siitä, että pienellä lapsella esimerkiksi ei ole minää. Me tiedämme sen ilman muuta. Ja myöskin, jos esimerkiksi tuohon koiraan syntyisi minuus, tietäisimme ja näkisimme sen elämästä ja käytöksestä sen. Nythän me tiedämme, että sellaiset eläimet, kuin jotkut koirat ja hevoset ovat lähellä inhimillistä minää, lähellä sitä, mitä voisi nimittää persoonalliseksi tajunnaksi, joka ei ole minä-tajunta, mutta kuitenkin on kuin vaistomainen yksilö. Ja senhän näemme koirasta, hevosesta ...pienestä lapsesta, että siinä ei vielä ole minä toiminnassa, mutta jonkun ajan kuluttua voimme huomata, että lapsessa toimii jo minä. Eikä meidän tarvitse nojautua semmoiseen seikkaan, että lapsi voi sanoa: ”minä”, sillä lapsi nykyisissä oloissa sanoo hyvin pian: ”minä”, ennenkuin siinä on vastuunalainen minä, tämä seitsemäs aisti eli minä-aistimus, jonka tiedämme itsessämme ja toisissamme. Se on sitten seitsemäs aisti mielestäni ja niiden seitsemän aistin väliin voi asettaa viisi semmoista puoliaistia, joten saamme yhteensä kaksitoista aistia, niin kuin pitää ihmisessä olla, koska aistit juuri koskevat tätä maailmaa, eivätkä kuulu aikaan. Aika ilmenee seitsen-luvussa, mutta avaruus maailma aina kaksitoista lukuisena. Mutta emme tietenkään aijo syventyä tähän kysymykseen sen enempiä. En koko tästä analogia-kysymyksestä tahdo mainita kuin tämän analogisen lain, jota M:me Blavatsky pitää tärkeänä ymmärtää. Pitää katsoa analogioita luonnossa, elämässä ja ihmisessä ja kun niitä katselemme ja mietiskelemme avautuu todella kaikenlaisia kummallisia seikkoja. Mutta, kuten sanottu, emme nyt syvenny tähän asiaan sen enempiä.

Seitsemän kerrostumaa — jonkunlainen analoginen vastaavaisuus on myöskin — sanoo H.P.B. — olemassa ihmisen auran munassa, siinä kehässä, joka jokaista ihmistä ympäröi. Tämä meidän salaperäinen auranumamme onkin asia, jota on pidetty salassa, ja H.P.B. sanoo esoterisissa opetuksissaan, että näistä asioista ei voikaan puhua kenelle tahansa. Mutta hänen jälkeensä on siitakin aura-munasta mainittu, että se ei ole mikään niin salaperäinen asia enää. Aura-muna on siis se ihmeellinen salaperäinen kehä, joka meitä ympäröi, jonka sisällä on

meidän varsinainen auramme — mennen myös sen ulkopuolellekin, mutta muna on kuitenkin se — tuo embryo — joka määrää auran suuruuden. Sanotaan, että tämä auramuna kasvaa sitä myöden kuin ihminen henkisesti kasvaa, niin että kehittyneellä olenolla, kuin Buddhalla, se voi olla läpimitaten kilometrejä pitkä. Hänellä on siis niin suuri yksilöllisyys-piiri, yksilöllinen ympyrä, että hänen auransa sisään mahtuu äärettömän paljon eläviä olentoja ja luontoa. Nimenomaan kerrotaan Buddhan aurasta näin. Ja tiedämme, että Jeesus Kristuksen aura, kun kosmillinen Kristus oli täyttänyt hänet kokonaan, käsitti koko tämän maapallon, se oli suurin aura, mitä voimme ajatella ja josta meillä tähän saakka ei ole ollut mitään kokemusta täällä maan päällä. — Mutta tämä aura se samalla suojelee meitä. Tämä aura-muna on meidän suojelijamme, inhimillinen kotimme. Ja meillä ei ole todellakaan mitään hätää ympäröivän maailman suhteen henkisesti katsoen, kun meidän aura-munamme on ehjä ja terve — mutta ei sen terveyteen suinkaan kuulu, että se olisi kuin muuri, joka eroittaa meidät kaikista elävistä olennoista ja muusta. Ei suinkaan, silloin meidän aura-munamme olisi erinomaisen sairas ja turmiollinen meille ihmisille. Emme kehittyisi ollenkaan, jos istuisimme kuin vankilassa, johon päivän sädekään ei saa tulla. Meidän aura-munamme terveyteen ja hyvinvointiin kuuluu, että se samalla on meille juuri kuin kanavana, aukkona, akkunana ...meitä ympäröivään henkimaailmaan. Ja semmoinen se aura-muna itse-asiassa onkin, että se ottaa vastaan vaikutuksia koko maailmasta, kosmisesta maailmasta. H.P.B. sanoo, että tässä aura-munassa on seitsemän kerrostumaa, seitsemän kummallista muodostumaa, jotka vastaavat siis seitsemää tasoa maailmassa, ja jokaisen tällöisen kerrostuman tehtävänä on välittää kosmista valoa ihmisen sisään. Se ei saa siis olla suinkaan sulkeutumista valolle, mutta sulkeutumista pimeydelle kyllä. Sentähden ihminen on kaikenlaisten vaikutusten alainen juuri tämän aura-munansa nojalla, joka on seitsemän kerroksinen, ja jos hän ei osaa sulkea sitä muutamanlaisista vaikutuksista, joutuu hän kaikkiin vaaroihin henkimaailman puolelta; hän joutuu silloin henkivoimain vaikutusten alaiseksi. Tämä kuuluu aivan yliaistilliselta, yliluonnolliselta ja hirveältä, mutta se on aivan jokapäiväinen kokemus ihmisille — voi sanoa yleisesti, niinkuin H.P.B. sanoo esoterisissa opetuksissaan. Riippuen siitä, kuinka puhdas ihminen on fyysillisesti ja mentaalisesti, on hänen aura-munansa hyvässä tai huonossa kunnossa. Jos ihminen on puhdas fyysillisesti ja mentaalisesti ajatuksiensa puolesta, silloin on tämä auramuna semmoisessa kunnossa, että se päästää lävitsensä hyviä vaikutuk-

sia kosmoksesta. Mutta jos ihminen ei ole puhdas, tai jos esimerkiksi hän on harjoitellut jonkunlaisten yliaistillisten kykyjen tavoittelemista, koettanut kehittää yliaistillisiä kykyjään, niin, että hän on vaikuttanut näillä harjoituksilla aura-munaansa, niin siinä menee auki semmoinen puoli, joka päästää lävitse huonoja vaikutuksia eläimellisestä henkimaailmasta, kaikenlaisista helvetillisistä tiloista ja ihminen joutuu silloin kaikenlaisten kiusausten alaiseksi. On kookanaan eettillinen kysymys tuo, mitä vaikutuksia, virtauksia, ihminen tahtoo ottaa vastaan näkymättömästä maailmasta. Jos hän tahtoo, että ainoastaan hyvää tulisi hänen osakseen, valo, päivä tulvisi häneen suojassaan ja turvassaan, täytyy hänen pitää huolta siitä, että hän on itse puhdas. Hänen täytyy olla puhdas ei ainoastaan fyysillisesti kaikissa suhteissa, vaan myöskin mentaalisesti. Hänen täytyy olla ajatuksiltaan puhdas, sillä ainoastaan jos hän on ajatuksissaan puhdas — hänen ajatuksensa ovat kirkaat —, silloin tulee häneen valoa. Tämä juuri, tuon aura-munan kunnossa pitäminen, on H.P.B:n aivan semmoinen ensimmäinen tärkeä esoterinen opetus. H.B.P. sanoo, että kun ihminen on lapsi, silloin on semmoisia elementaaleja hänen luonaan ja joku erikoinen enkeliolento, joka suojaa häntä. Hänen luonaan on semmoinen olento, joka pitää huolta tästä hänen aura-munastaan. Hänellä ei ole omaa minää, joka olisi vastuunalainen, vaan hänen aura-munastaan pidetään huolta, että sille ei saa mitään tapahtua. Jos siis joku henkimaailman olento yrittäisi tehdä pahaa lapselle, suojelee tämä elementaali, luonnonhenki eli enkeli häntä. Ainoastaan jos se on lapsen karmassa, voidaan häntä vainota; muuten ei. Mutta kun ihminen tulee seitsen-vuotiaaksi, silloin minä alkaa hänessä toimia ja on jo itse vastuunalainen; silloin nämä luonnonhenget vetäytyvät syrjään ja ihminen saa itse pitää huolta omasta aura-munastaan ja omasta aurastaan. Silloin voidaan siis vaikuttaa häneen, jollei hän itse suojele itseään. Yksi semmoinen tapa vaikuttaa — ja kaikista vaarallisimpia tapoja — on hypnotismi. H.P.B. sanoo: varokaa hypnotismia, hypnotisoijia, älkääkä antako hypnotisoida itseänne, se on vaarallista, sillä jos hypnotisoija on semmoinen, jonka siveellisyys ei ole taattu, ei ole takeita siitä, ettei pääse alhaisiakin asioita, ainakin semmoisia, joilla voi olla vastaavaisuuksia hypnotisoijassa, semmoisia heikkouksia ja paheita — huonoja ominaisuuksia. Ja sittenkin — sanoo H.P.B. — jos hypnotisoija on kunnan ihminen, esimerkiksi luotettava lääkäri, voi poikkeustapauksissa antaa hypnotisoida. — Minkälaisessa tapauksessa? — Esimerkiksi — sanoo H.P.B. — jos on itse jonkun paheen pau-loissa. Jos ihminen on esimerkiksi alkoholisti ja yrittäisi päästä va-

paaksi, silloin voi antaa jonkun luotettavan ihmisen hypnotisoida ja suggeroida pois tuon himon, sillä kun potilas itse tahtoo vapautua tuosta juomahimosta, niin hänelle ei ole haitaksi, vaan helpotukseksi ja avuksi jos hän suggestion avulla joksikin aikaa vapautuu, saa levätä himoa tuntematta. Lepohetkinään hän voi tehdä työtä sen puolesta, ettei juomahimo saisi enää valtaa hänen ylitseen. Ei tietysti suggestion kautta tullut apu ole itsessään mikään todellinen apu, sentähden, että me emme oikeastaan voi saada mitään ulkoa ja ilmaiseksi siveellisessä suhteessa. Kaikki, mikä ihmisessä on siveellistä, on hankittua ja pitää olla hankittua. Esimerkiksi - jos tahtoo vapautua jostain himosta, täytyy itse tehdä työtä, kasvattaa itsensä vapaaksi. Suggestio on siis jokin vapautuksen hetki ainoastaan, jota ihmisen tulee käyttää hyväkseen, tehdäkseen jonkun työn. Niin ankara on elämän kehityksen laki, että itse on meidän itseämme kasvatettava, mutta apua voimme antaa toistemme helpoitukseksi, ei laiskuutta - vaan intensiivisempää työtä varten. — Ja nyt, kun on puhetta tällaisen yliaistillisen kyvyn käyttämisestä kuin hypnotismi, niin ohi menen tahdon mainita, että H.P.B. puhui siitä, että jos teosofit esimerkiksi tahtoisivat kehittää joitakin yliaistillisiä kykyjä, joita käytettäisiin ihmiskunnan hyväksi — sillä tietysti ei muussa mielessä kenenkään pidä kehittää mitään kykyjä — niin on yksi kyky, jota pitäisi kehittää ja käyttää jokaisessa teosofisessa looshissa. Niissä pitäisi aina olla tämä erikoinen kyky jonkun verran kehittyneenä ja toimessa, ja se kyky on mesmerinen parannuskyky. Se ei ole hypnotismia eli suggestiota, vaan sitä, jota H.P.B. sanoi mesmerismiksi, sitä, mitä Mesmer käytti ja se on niinkuin tiedämme magnetismin, elinvoiman siirtämistä toisesta ihmisestä toiseen, mutta magneettisten sivelysten avulla; ei temppuja tekemällä, vaan nöyryydessä, auttamishalussa. Massage eli hieronta on karkeampi muoto tästä. Suomen kansassa on aina harjoitettu hierontaa. Se on luonnon vaisto; että hieromalla saadaan terveeksi. Mutta vaikka se hierominen on mennyt siihen, että luullaan, että se on se mekaninen voima, joka vaikuttaa, niin sittenkin se on ollut alkutieto siitä, että ihmisestä lähtee parantavaa voimaa toiseen ihmiseen. Jos esimerkiksi jollakin on pää sairas, niin toinen mesmeroi häntä ja hän tulee terveeksi. Se tulee terveemmäksi, jos hierojalla on itsellään magneettista voimaa, sillä se tulee terveemmäksi aivan kuin ilmassa hieromisella, ilman kosketusta. — Kerran oli jalkani poikki ja se neiti, joka hieroi minua, oli aivan tietoinen mesmerismistä, sillä hän kysyi minulta: ”uskotteko mesmerismiin ja magnetismiin?” — Tietysti, kyllä minä uskon. — ”No sitten te kai suvaitsette, että minä

hieron, mutta sillä tavalla, etten koske siihen yhtään.” — Kun minua piti hierottaman, oli jalkani nilkan kohdalta poikki, ja kun tuo neiti hieroi sitä, niin tunsin, kuinka kylmää ja hyvää tuulta tuli siihen sisään ja se teki tavattoman hyvää. Ja lääkäri ei tahtonut uskoa silmiään, kun jalkani parani niin hyvin. — Se on tätä ihmisen omaa mesmeristä voimaa, elämänvoimaa, jota H.P.B. suosittelee. Meissä on jokaisessa tätä praanaa, mutta toisessa sitä on vähemmän ja toisessa enemmän, ja toisessa se voi olla huomattavasti kunnossa kuin toisella. Tuo saataisiin pian selville — kuten H.P.B. ehdottaa — jos kaikissa loosheissa teosofit alkaisivat harjoittaa tuota kykyä. Silloin huomattaisiin kuka kykenee siihen ja silloin voitaisiin tehdä paljon hyvää ihmisille. Tiedämme muuten, että tämä mesmerinen parannustapa on aika tavalla levinnyt ulkomailla Saksassa, Englannissa, Amerikassa... Tietysti se tulee aikoinaan Suomeenkin. Olen itse nähnyt monta tapausta tuosta parantamisesta, etten epäile yhtään tuota kykyä.

Sitten on vielä eräs kolmas seikka H.P.B:n opetuksissa, josta tahtoisin mainita. Se ei nyt ole niin miellyttävä — kuinka sanoisin — ihana, kaunis ja suloinen asia. Päinvastoin se on hieman vastenmielinen, ruma ja ikävä — mutta silti mielestäni erittäin tärkeä pitää mielessä. H.P.B. puhuu heti näissä esoterisissa opetuksissaan niin sanotusta kundaliinista eli käärmetulesta — ”Hiljaisuuden Äänessä” nimitetään sitä maailman äidiksi. Se on ihmeellinen, jumalallinen. Se tunkee meihin aivan kuin maan keskuksesta ja tunkee myöskin meidän ruumiimme keskukseen. Se on se käärmetuli, joka makaa heräämättömänä aivan kuin käärme, joka renkaassa nukkuu, meidän selkärunkamme alapäässä. Siinä tämä ihmeellinen voima, tämä maailman äidin voima eli kundalini, niinkuin sanskritiksi sanotaan — kreikkalaiset sanoivat käärmetuli —, makaa heräämättömänä. Kuitenkaan se ei ole toimeton, sillä se on ilman muuta antanut aivan kuin säteen, osan eli puolen itsestään meille, niin että se on jokaisessa meissä sukupuolivoimana. Ja kun se on luonnollisena tämä käärmetuli, semmoisena, että se makaa heräämättömänä meissä, niin se voima mikä siitä on lähtenyt, meidän sukupuolivoimamme, on silloin luonnollinen ja luonnon tilassa, eikä siitä ole mitään hätää, vaan se on ihmisluvulle välttämätön ja luonnollinen voima. Mutta kaikessa okkultismissa, henkisissä pyrkimyksissään, intensiivisessä itsekasvatuksessaan ihminen joutuu tämän käärmetulen eteen. Jos hän ei tiedä siitä, voi kuitenkin tapahtua, että hän sen jossain määrin herättää. Jos hän tietää siitä — on kuullut esimerkiksi että semmoinen voi olla olemassa, niinkuin okkultistit ja mystikot

saavat kuulla —, voi hän yrittää tieteen, omalla tahdollaan vapaaehtoisesti sitä herättää. Ja silloin hän tekee sen sentakia, että hän on kuullut, että yliaistilliset kyvyt, mitkä hänessä voivat herätä, kaikki selvänäköisyydet, maagilliset kyvyt mitä laatua tahansa, ovat suhteessa ja suorastaan verrannollisia tähän käärmetulan. Ne heräävät ihmisessä juuri siinä määrin kuin tämä käärmetuli niitä herättää. Kun käärmetuli joutuu toimintaan, silloin se herättää näitä eri kykyjä ihmisessä. Se herättää hänen selvänäköisyytensä, maagilliset voimansa ja monenlaisia kykyjä, ja ihminen voi siis ajatella näin: minun täytyy herättää itsessäni tämä kundaliini, että saisin kaikkia yliaistillisia kykyjä. — Tietysti todellinen oppilas, joka ymmärtää valkoisen magian edellytykset, ei näin ajattele, mutta moni ihminen, joka ei ole niin selvillä kaikista eettillisistä periaatteista, voi ajatella niin, ja monet ihmiset ovat ennen eläissään niin ajatelleet — ja silloin hänestä on erittäin kiintoisaa ja suurta ja ihmeellistä saada hereille tämä kundaliini. — Nyt H.P.B. silloin erikoisesti painostaa ja teroittaa esoterisissa opetuksissaan, että vaikka kundaliini on jumalallinen voima, niin se herätettynä syöksee helvettiin, jollei ihminen osaa sitä hallita. On silloin kun ihminen vetäisi tulen alas taivaasta, mutta ei osaa sitä salamaa käyttää eikä hallita, vaan se syöksee suoraan alas maahan ja sytyttää. Niinpä tätäkin käärmetulta, kun se herää, ihminen ei saa nousemaan ylöspäin sinne mistä se on kotoisin — taivaaseen. Jos ihminen ei osaa sitä tehdä niin se syöksyy alaspäin ja silloin se vie helvettiin — niinkuin sanomme — ja herättää monenlaisia pahoja himoja — itsekkyyttä, huonoutta ... — lisäten aivan suunnattomassa määrässä hänen sukupuolihimoaan esimerkiksi. Siinä on aivan se vaara tarjona, että ihminen silloin sen sijasta, että itse olisi oman sukupuolivoimansa herra — niinkuin ihmisen tulee olla — joutuu täydellisesti sen valtaan. Tämä on yksi tavallinen ilmiö, ja ihmiset semmoiset, jotka syntyvät jonkinlaisina satyyreina taikka muunlaisina, ihmeellisine ja luonnottomine vietteineen — joita meidän lääkärimme nimittävät jos jollakin nimellä — ovat tavallisesti niitä semmoisia ihmisiä, jotka ovat edellisessä elämässään yrittäneet herättää tätä käärmetulta. Nyt kun ihminen syntyy, ei hän ole aivan vastuunalainen siitä, minkälainen sukupuolielämä hänellä on. Hän on syntynyt semmoisena, eikä voi sille mitään. Kaikki rikoksenteijät, himomurhaajat kertovat yksimielisesti, etteivät he voi mitään, kun se puuska tulee heidän päällensä. He eivät saa mitään rauhaa — kertovat he — ennekuin he murhaavat jonkun aivan semmoisessa erikoisessa himossaan. Semmoinen ihminen on epäilemättä jossain edellisessä ruumis-

tuksessaan herättänyt väärällä tavalla käärmetulen. — Tiedämme muuten, että mikä se on, joka aina on aikojen kuluessa hävittänyt mysteriolaitokset, saanut ne degeneroitumaan, turmeltumaan ja häviämään. Se on juuri tämä ennenaikaisesti herätetty kundalini, joka on herännyt sukupuolihimoksi. Kaikki okkultismi, maagillisuus, yliaistillisuus kääntyy aina sukupuolielämän luonnottomaan potenssiin nostamiseksi, jos näitä salaperäisiä voimia herätetään väärällä tavalla tai enneaikaisesti. Sentähden meidän täytyy huomauttaa muutamista ilmiöistä — niin vastenmielisiä kuin ne voivat olla — joita on voinut nähdä ulkomailla ja — minun täytyy sanoa — ehkä jonkun verran täällä meillä Suomessakin, sillä atlantilaisessa vanhassa magiassa, joka enimmäkseen oli, niinkuin tiedämme, mustaa magiaa, se perustui juuri tämän sukupuolielämän luonnottomaan kiihoittamiseen tai johti siihen. — On okkultisteja, jotka ovat aivan tietoisia tästä suuresta voimasta, ja ovat sen voiman herättäneet itsessään. Se on heissä jonkun verran elävä ja he tietoisesti käyttävät sitä. Tietysti he saattavat sanoa itselleenkin ehkä alussa, että minähän tarkoitan hyvää ja ihmiskunnan nostamista tällä. — Mutta minä en mene takaamaan ja sanomaan, kuinka kauan he voivat näin itseään pettää, ennenkuin näkevät, kuinka asianlaita oikeastaan on. Minä en tahdo mainita kuin pari tällaista esimerkkiä.

Kun joku okkultisti on herättänyt itsessään tämän kundalinin, niin hänessä on erinomaisen suuri sukupuolivoima. Hänen oma voimansa on kuin tyhjentyvätön ja hänen magnetisminsa on erittäin vaikuttavaa. Hän vaikuttaa helposti heikompaan sukupuoleen, vaikuttaa lumoavan puoleensavetävästi. Ja miten hän sitten menettelee? — Hän tulee esimerkiksi jonkun rouvan luo ja katselee kuin hänen lävitseen jonkinlaisella selvännäköisellä silmällä — tavallaan hän on selvännäköinen, psyykkisesti tarkka. Hän sanoo: ”voi rakas rouva! minä näen teidän päältänne, että te olette onneton. Avioliitossa teidän miehenne ei ollenkaan vastaa teidän odotuksianne. Hän ei ymmärrä, kuinka hieno olento, henkevä ja korkealle kehittynyt te olette. Hän, miehenne, on jokapäiväinen karkea olento ja minä näen, että te sanomattomasti karsitte, teidän avioliittonne on aivan onneton.” — Ja vaikka rouva ennen ei olisi sitä huomannut, niin nyt hän huomaa, että todella hän on onneton ja hänen miehensä ei ymmärrä häntä yhtään. — ”Kaikki, mikä minussa on hienointa ja henkeväntä, hän tallaa sen kuin likaan.” — Ja sitten, kun hän oh päässyt tuolla tavalla tuon rouvan sielun kimppeun hän jatkaa: ”minä niin mielelläni auttaisin teitä; minulta voisitte saada suurta ja täydellistä onnea, jota mieheltänne turhaan kaipaatte.”

Kun hän useampia kertoja näkee tuon miehen, tuon ihmeellisen miehen - voisimme sanoa tällaista miestä Rasputiniksi —, hän lopulta lankeaa sen syliin pahaa aavistamatta.

Sitten tämä mies tulee myöskin jonkun neidin luo sanoen: ”oo! te ette ole saanut kokea mitään elämässä, mikä olisi ilo. Esimerkiksi äidin rakkauden iloa.” — Ja se on totta. Tuo neiti tulee aivan kiipeäksi rakkauden kaipuusta; sitä hän on aina kaivannut. Ja Rasputin syleilee lopulta häntä. — Nuoria tyttöjä Rasputin myöskin saa valtaansa.

Tämä on alempaa huonompaa okkultismia. Siitä voi joskus olla hyötyäkin. Emme tahdo tuomita häntä täydelleen, sentähden että hän on ehkä tahtonut jotain hyvää. Mutta hän on hirveästi erehtynyt kulkemaan harmaiden inspiration alaisena. Ja sentähden meidän täytyy varoittaa salatieteilijöinä ja okkultisteina, että kaikki he näkevät ennakolta jo, mistä on kysymys, jos tällä tavoin ruvetaan puhumaan ja tämmöisiä eleitä tehdään. Se on hyvin tärkeää kaikkien salatieteilijäin ja okkultistein tietää. — Mainitsen toisen esimerkin, joka on paljon hienompaa, ei ole ollenkaan niin karkeaa. Näimme kyllä, että Venäjällä ylhäiset naiset lankesivat tuohon karkeaan. Mutta tämä on paljon salakavalampaa. Se on sellainen okkultisti, maagikko, joka ei itse kaipaa mitään karkeampaa sukupuolista nautintoa. Hän ei kaipaa mitään semmoista, mutta hän tahtoo voimaa, jota hän sitten voi käyttää omiin tarkoituksiinsa näkymättömässä maailmassa. Tyypillinen tapa semmoiselle on, että hän sanoo oppilailleen — naisoppilailleen, hánhän on aina tavallisesti mies: sinun pitää oppia mietiskelemään. — Ja sitten hän antaa joitain harjoitusmenetelmiä ja erikoisen mietiskelyaiheen. Hän sanoo jalosti ja kauniisti: ”Saatte mietiskellä minua, sillä minä voin sanoa teille, että on olemassa vanha salaperäinen side meidän välillämme. Kaukaisina aikoina on meillä ollut yhteyttä ja voitte ymmärtää ja nähdä joskus tulevaisuudessa, kun pääsette naimisiin tämän vanhan ystävän kanssa.” Se on aivan kuin semmoinen salaperäinen luottamus tuolle toiselle, kun hän sanoo: ”te saatte mietiskellä minua.” Ja näin hän sanoo ennen kaikkea naimattomille, mutta naineille myöskin, joille hän usein lisää näin: ”niinkuin tiedätte niin täytyy olla puhdas ja okkultistin elämä vaatii, että ihminen kieltäytyy kaikesta sukupuoliyhteydestä. Siis teidän täytyy vieroittaa miehestänne; teidän ei tule enää palvella miestänne vaimona, vaan olkaa hänen ystävänsä. Palvelkaa minua vain, sitten saatte nähdä, että teidän luoksenne tulee henkiylkä. Saatte henkiolennon, jonka rakkaudesta tulette onnelliseksi.” — Tämä kuulostaa aivan järjettömältä,

ja tuntuu ihan keksityiltä kun näin puhutaan. Mutta kuitenkin semmoista tapahtuu ja minäkin tiedän, että semmoista tapahtuu. Sentähden nuo naiset, jotka joutuvat tällöisen maagikon käsiteltäväksi, eivät aavista mitään pahaa, vaan luulevat että nyt on kysymys ihmeellisestä avioliitosta Kristuksen kanssa, josta kirkoissakin puhutaan. Kaikki on niin luonnollisen puhdasta ja ihanaa. He eivät aavista, että on jotain pirullista takana, vaan antautuvat siihen. Ja mikä on seurauksena? — He heikkenevät. He eivät itse sitä huomaa, mutta tuo maagikko kokoaa tuota tunnevoimaa, mikä lähtee näistä naisista. Hän käyttää sitä omiin tarkoituksiinsa.

Minä en tahdo mainita muunlaisia esimerkkejä, sillä ne ovat itsessään vastenmielisiä, mutta tällä olen tahtonut viitata siihen, kuinka meidän tietämättömyyttämme ja hyviä pyrkimyksiämme voi okkultisti käyttää väärin. Silloin meillä on kaksi semmoista totuuden mittapuuta. Ensimmäinen se, että semmoiseen maagikkoon tai okkultistiin ei ole luottamista, joka on Rasputinin kaltainen, ja sitten semmoiseen ei ole luottamista, joka käskee ajattelemaan häntä itseään. Meidän täytyy todella kuin heittää pois mielestämme tämä ikävä puoli asioista, joka koskee meidän himoelämäämme. H.P.B. sanoi, että himo on ihmisessä tahdon negatiivinen puoli. Jos tahto on itsessään maskulinista, niin himo tulee femininiseksi. Mutta nyt ei tarvitse ajatella, että tämä olisi sukupuolten kanssa tekemisissä; että mies edustaa tahtoa ja nainen himoa. Koko tämä tahto on molempien sukupuolien takana. Jos tehdään ero miehen ja naisen välillä, voimme sanoa — niin kuin Svedenborg —, että nainen edustaa tunnetta ja mies älyä. Molempien takana on tahto. Mutta äly, se joka meissä ihmisissä tavallisesti on miehen älyämme, koska se on suunnattu alempaan maailmaan, se on taipuvainen hyväksymään himoa mieluummin kuin rakkautta. Rakkaus on tahtoa. Tunteissa on rakkautta myöskin, mutta rakkaus on epäitsekkästä jumalallista rakkautta. Tahto meissä on puhdasta rakkautta, mutta himo meissä on vastakohta. Ja nyt mies silloin — joka edustaa älyä — kalistuu pikemmin himoon, joka on alempaa, mutta nainen ymmärtää sisässään paremmin rakkautta. Rakkauden mysterio ei ole hänelle aivan salattu. Hän voi ymmärtää, että rakkaus on jumalallista, joka ilmenee hyvänä tahtona kaikkia kohtaan, epäitsekkäänä rakkautena, joka sulkee kaikki syliinsä. Nainen voi sen ymmärtää, koska tunne sen ymmärtää, jota äly taas ei niin ymmärrä. Äly ymmärtää paremmin tahtoa, himoa. Sentähden nainen ymmärtää paremmin ylempää maailmaa ja mies alempaa. Jokainen ihminen voi oppia

rakastamaan, pääsemään rakkauden mysteron perille. Ja silloin tietysti — koska olemme puhuneet aistillisesta nautinnosta, jota ihmisten kesken sanotaan rakkaudeksi - täytyy sanoa, että kun rakkaus on näin rakkautta, se pyhittää sukupuolielämän, niin, että mikään okkultisti ei tuomitse sukupuolielämää sinään, vaan sanoo ainoastaan, että sukupuolielämä on rakkauden palvelija. Se on rakkautta varten, ei nautintoa. —

Pikakirj. R. Kuosma.